

Bezwaren tegen reïncarnatie niet steekhoudend!

Jim van der Heijden

Bezwaren die tegen reïncarnatie worden aangevoerd berusten veelal op geloof en op rekensommen. Voor wie er oog voor heeft zijn ze gemakkelijk en bij nadere beschouwing blijken ze geen steek te houden. Er zijn meer aanwijzingen voor de realiteit van reïncarnatie dan menig tegenstander lief zal zijn.

Geloof eist bewijs?

Van de Abrahamitische religies is het Christendom het stelligst in het afwijzen van reïncarnatie. Voor christenen vormen lichaam en ziel een unieke twee-eenheid die door de dood slechts tijdelijk wordt verbroken. Het lichaam vergaat tot stof en de onsterfelijke ziel wacht tot het bij de verrijzenis wordt herenigd met het lichaam. Eén ziel hoort bij één lichaam en niet bij een ander en omgekeerd. En verrijzenis en eeuwig leven houden geen terugkeer naar de aarde in.

Bezien vanuit dit dogma is reïncarnatie een dwaling en dat hebben de gnostische christenen, die er wel in geloofden, geweten. Het gnosticisme werd op efficiënte wijze uitgewist. Hoewel de soep niet meer zo heet wordt gegeten, wordt reïncarnatie in bepaalde kringen nog altijd gezien als 'occult', wat zoveel betekent als 'duivels' en behorend tot een 'valse leer'.

Het Jodendom en de Islam, de oudere en jongere neven van het Christendom, hebben eveneens weinig op met reïncarnatie. Toch heeft het geloof daarin binnen die religies kunnen bestaan zonder de dreiging dat het met wortel en tak zou worden uitgerooid. Binnen islamitische gemeenschappen is het idee van onmiddellijke wedergeboorte dan ook niet vreemd.

Naast deze drie uit het middenoosten afkomstige godsdiensten is in het westen het materialisme wijdverspreid. Het is een *geloof* dat wortelt in de wetenschap en zegt dat de werkelijkheid is te reduceren tot verschijnselen van de stof. Een dogma, maar hier heet dat een paradigma. Het materialisme verwerpt vanuit zijn aard de mogelijkheid van reïncarnatie omdat dan aangenomen zou moeten worden dat iets ontastbaars de materiële werkelijkheid beïnvloedt. Ook materialisten bestempelen reïncarnatie als 'occult', nu omdat het niet in het aangehangen paradigma is te plaatsen.

Geloof staat meestal op gespannen voet met wetenschap, maar in de westerse wereld vinden ze elkaar in hun negatieve

oordeel over reïncarnatie. Zo stellen beide dat zielsverhuizing niet objectief te bewijzen is en eisen in één adem dat aanhangers van reïncarnatie dit bewijs leveren. Niet alleen door zijn tegenstrijdigheid is zo'n uitspraak opmerkelijk en zelfs grappig. Hier eist het ene geloof van het andere geloof dat het zich bewijst!

De bal is gemakkelijk terug te spelen door te vragen naar objectief bewijs voor de verrijzenishypothese, de aanname dat de geest uit de stof voortkomt, etc, maar het gaat niet om 'terugscoren'. Waar het wel om gaat is dat bij het respect dat ieders overtuiging toekomt het inzicht behoort dat met *geloof*, of dat nu in een dogma of in een paradigma is, een ander geloof (of een onwelgevallig denkbeeld) niet van tafel kan worden geveegd.

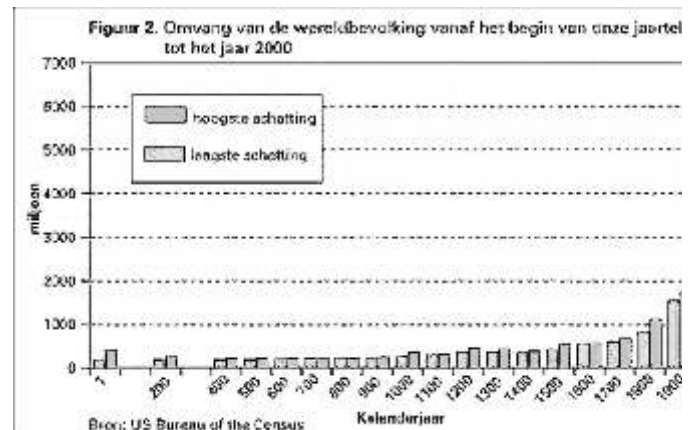
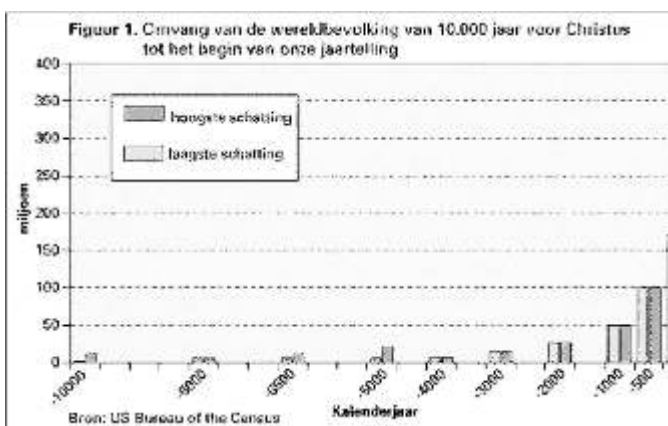
Die notie ontzenuwt bezwaren die op grond van religie of wetenschappelijk geloof tegen reïncarnatie worden aangevoerd.

10 miljard zielen is genoeg

Van een heel andere orde zijn de rekenkundige bezwaren tegen reïncarnatie. Die zijn gebaseerd op de groei van de wereldbevolking.

De redenatie die wordt gevoerd begint ermee dat om van nul mensen lang geleden naar zes miljard nu te komen zich ergens een voorraadkamer vol met zielen moet bevinden. Zielen die geduldig zitten te wachten tot ze een keer aan de beurt zijn. Wat hieraan mis zou kunnen zijn wordt niet duidelijk gemaakt, maar dan komt het klapstuk. Bij voortgaande groei van het aantal mensen is het te hopen dat de voorraad groot genoeg is omdat anders vanaf een zeker moment zielloze kindertjes geboren zullen worden.

Deze voorstelling van zaken is bedoeld om reïncarnatie belachelijk te maken, maar op gemakkelijke wijze schieten de tegenstanders hun doel voorbij. Ze accepteren zo immers het bestaan van de ziel en het uitgangspunt dat zielen als geheel incarneren (in het vlees gaan). En met het hanteren van de term **reïncarnatie** (opnieuw in het vlees gaan) aanvaardden ze impliciet tevens de karmagedachte waarin de ziel als volledigheid verantwoordelijkheden uit vorige levens meedraagt in volgende levens.

Tegenstanders doen er beter aan het bestaan van de ziel te ontkenen zodat (re)ïncarnatie helemaal niet aan de orde komt.

Dat neemt niet weg dat we de rekenkundige bezwaren serieus nemen en hieronder na zullen gaan of de groei van de wereldbevolking de mogelijkheid van reïncarnatie uitsluit. Daarbij is het uitgangspunt dat de ziel bestaat en als geheel incarneert.

De vraag naar het aantal zielen hangt samen met die naar het aantal mensen dat ooit heeft geleefd. Voor dat laatste zijn ramingen beschikbaar, zoals die in de figuren 1 en 2. (overgenomen uit: 'Bevolking van toen', H. Brongersma, Demos, nr.3, Jaargang 15, Maart 1999)

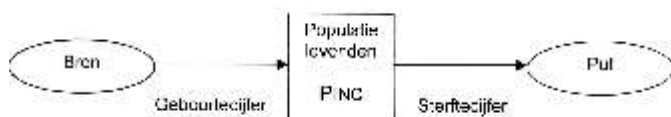
De befaamde demograaf Carl Haub gebruikt o.a. door de VN gepubliceerde gegevens om uit te rekenen hoeveel menselijke geboorten er zijn geweest ('How Many People Have Ever Lived on Earth?', *Population Today*, February 1995, rev. November/December 2002). Daarbij waarschuwt hij dat er onzekerheden blijven aangezien de harde gegevens slechts over 1% van de tijd gaan die de mens op aarde is. Hij begint bij het verschijnen van de moderne *Homo sapiens* 50.000 jaar v.Chr. en doet voor de perioden daarna aannamen ten aanzien van levensverwachting en geboortecijfers. Gedurende lange perioden zal de bevolkingsgroei uiterst laag zijn geweest.

Hongersnood, strijd, klimaat, epidemieën, ze maakten het leven kort. Lange tijd zullen in de orde van 80 geboorten per 1000 mensen nodig zijn geweest om het aantal op peil te houden. Ter vergelijking, tegenwoordig zijn er slechts enkele landen in Afrika en het Midden-Oosten die 45 tot 50 per 1000 halen en het wereldgemiddelde is 23 per 1000. De kindersterfte zal zeer hoog zijn geweest, 500 of meer per 1000 geboorten. Rekening houdend met zulke factoren komt Haub op 106,5 miljard geborenen waarvan 70 miljard de volwassenheid bereikten. Van alle ooit geboren leeft er nu nog geen 6 procent.

David Bishai van de Johns Hopkins School of Public Health in Baltimore haakte in op dit werk van Haub toen hij de vraag wilde beantwoorden of bevolkingsgroei reïncarnatie kan uitsluiten ('Can Population Growth Rule Out Reincarnation? A Model of Circular Migration', *Journal of Scientific Exploration*, Vol. 14, No. 3, 2000). Bij het behandelen van Bishai's antwoord op deze vraag zal ik weinig berekeningen geven omdat ik denk dat de meeste lezers daar niet in zijn geïnteresseerd. De rekenaars kunnen via het genoemde artikel, dat ook op internet te vinden is, aan hun trekken komen.

Evenals Haub neemt hij 50.000 jaar v.Chr. als startpunt. Nu omdat dat ook de datering is van de oudste opgegraven resten die getuigen van rituelen. Het vermogen om te treuren en de verwachting dat het wezen van de overledene voortbestaat en mogelijk terugkeert waren kennelijk vanaf het begin in de mens aanwezig. De overgrote meerderheid van de 70 miljard heeft geloofd dat er een ziel is die de dood overleeft.

Het eindpunt van de groei baseert Bishai op VN-cijfers die laten zien dat de spectaculaire toename van de wereldbevolking die zo'n 500 jaar geleden begon (zie figuur 2) tot een einde gaat komen. Al meer dan 25 jaar is de trend van het vruchtbaarheidscijfer neergaand en er zijn geen aanwijzingen dat dit zal veranderen. Met ongeveer 10 miljard zal in 2050 het hoogtepunt zijn bereikt.

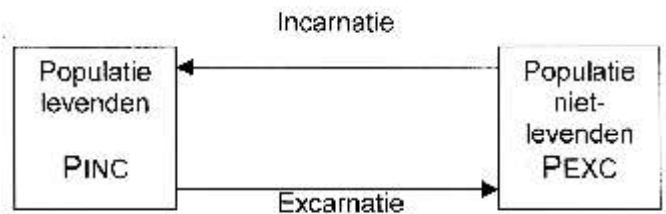

Figuur 3. Lineair migratiemodel (LMM)

Bishai's eerste model gaat uit van lineaire migratie (zie fig 3). Hierin hangt de omvang van de levende populatie (geïncarneerde zielen) af van de snelheden waarmee individuen, via een proces dat geboorte wordt genoemd, ergens vandaan binnenkomen en daarna, via een proces dat sterven heet, ergens in verdwijnen. Om de populatie te laten groeien moet het eerste proces meer opleveren dan het tweede. Het lineair migratiemodel (LMM) vereist de aanname dat menselijke zielen continu worden gecreëerd (uit vage bron) en continu worden vernietigd (in vage put). Op de keper beschouwd beschrijft het LMM dan ook geen reïncarnatie.

Bishai's tweede model kent geen ongedefinieerde bronnen of putten. Dit circulaire migratiemodel (CMM) gaat ervan uit dat menselijke zielen niet worden gecreëerd of worden vernietigd.

Zielen bereiken nu via het proces 'incarnatie' de populatie aan levenden (PINC) en komen via het proces 'excarntie' weer terug in de populatie aan niet-levenden (PEXC). Beide processen zijn tegenwoordig te volgen in openbare bestanden (geboorte- en overlijdensakten).

Figuur 4. Circulair migratiemodel (CMM)

In de hier behandelde eenvoudigste vorm van CMM is de som van geïncarneerde en ongeïncarneerde zielen (SZ) door de gehele geschiedenis constant ($PINC + PEXC = SZ$).

De minimale waarde voor SZ is de grootste voor de wereldbevolking geschatte omvang, dus 10 miljard. Voor de maximale waarde kan ieder groter getal worden genomen, tot (thans) de 106,5 miljard van het geschatte totaal aantal geborenen. Hier beperken we ons tot de minimale waarde.

Vervolgens kunnen met behulp van geboorte- en sterftecijfers de verblijftijden in PINC en PEXC worden berekend. Dit levert de volgende de getallen op:

Sz = 10 miljard	4000 v Chr	1650 n Chr	2000 n Chr
PINC	7 miljoen	500 miljoen	6 miljard
Gem. duur geïncarneerde staat	29 jaar	33 jaar	71 jaar
PEXC	9,993 miljard	9,5 miljard	4 miljard
Gem. duur geëxcarneerde staat	40.788 jaar	543 jaar	30 jaar

Duidelijk is dat bevolkingsgroei reïncarnatie niet uitsluit. Een constant aantal van 10 miljard zielen dat circulair migreert van geëxcarneerde naar geïncarneerde staat, waarbij de verblijftijden variëren, maakt reïncarnatie al verenigbaar met demografische schattingen ten aanzien van het historische en te verwachten verloop van de groei van de wereldbevolking.

De oplettende lezer zal hebben geconstateerd dat bij 10 miljard zielen en een maximale omvang van de wereldbevolking van eveneens 10 miljard de duur in geëxcarneerde staat

minimaal zal zijn geworden. Er is vanaf dat moment sprake van onmiddellijke wedergeboorte.

Dat in dit model zielen lang moeten wachten om vervolgens steeds sneller aan de beurt te komen is iets dat we bij materie vanzelfsprekend vinden. IJzermoleculen hebben miljarden jaren moeten wachten tot ze mondesmaat tot producten werden gesmeed en krijgen tegenwoordig zelfs niet meer de kans om naar hun oorspronkelijke staat terug te vallen. Ze worden direct hergebruikt om aan de vraag te kunnen voldoen. En dat is maar één voorbeeld.

Veelheid aan opmerkelijke aanwijzingen

Reïncarnatie is niet objectief bewijsbaar, echter de veelheid aan aanwijzingen voor de realiteit ervan onderscheidt het van menig ander geloof.

Sommige van die aanwijzingen zijn objectief controleerbaar via medische dossiers, politieverslagen, bevolkingsregisters, krantenartikelen en getuigenissen, zoals aangeboren kenmerken die overeenkomen met verwondingen in het vorige leven en spontane vertellingen door zeer jonge kinderen over een vorig bestaan. Andere aanwijzingen zijn minder goed controleerbaar, maar daarom niet minder opmerkelijk. Denk maar aan zoiets als buitengewone begaafdheid op zeer jonge leeftijd, die verklaard kan worden als meegenomen uit een vorig leven. Of, soms repeterende dromen die herinneringen lijken te bevatten aan een eerder bestaan. Of het gevoel van vertrouwdheid met een plaats die niet eerder is bezocht (Déjà vu),

wat soms gepaard gaat met beelden. Of gedragingen, geaardheden, voor- of afkeuren en angsten (fobieën) die naar (traumatische) ervaringen verwijzen die in het huidige leven niet zijn opgedaan. Of het via hypnose- of ontspanningstechnieken, ook onbedoeld, terechtkomen in een vorig leven (regressie), waarbij soms een taal blijkt te worden beheerst die men in het huidige leven niet heeft geleerd (xenoglossy).

Het zijn stuk voor stuk zaken die over de hele wereld optreden en niet te maken hebben met ras, religie of cultuur.

Hierbij laat ik het voor wat betreft de aanwijzingen voor de realiteit van reïncarnatie want het is een terrein waar Titus Rivas heel wat meer over kan zeggen. En daar nodig ik hem graag toe uit. Ook om antwoord te geven op een vraag die nu bij mij opkomt. Waarom spannen mensen zich in voor zaken die pas resultaat zullen opleveren als zij er allang niet meer zijn? Voor hun nageslacht (dat niet iedereen heeft) of (onbewust) voor zichzelf in hun volgende incarnatie?

Conclusie: tegenargumenten onhoudbaar!

Bezwaren tegen reïncarnatie die op geloof of bevolkingsgroei berusten zijn niet te onderbouwen. In feite vragen ze om het blindelings aanvaarden van niet te bewijzen aannamen. Het geloof in reïncarnatie is ouder dan veel andere overtuigingen. Ook zijn er meer objectieve aanwijzingen voor de realiteit ervan dan waar veel andere overtuigingen op kunnen bogen.

* * *